

ventes tilveiebragt Dphlysninger, som ikke tidligere ere fremkomne og ei heller strax have tilstede, bliver det, naar en af Parterne derom fremsætter Begjæring, af Retten at afgjøre, om saadanne nye Dphlysninger skulle erhverves eller ikke.

Bestemmes det, at de skulle søges tilveiebragte, udsættes Sagen i den dertil fornødne Tid.

Vidner, der efter sliq Bestemmelse skulle føres, ere pligtige at møde efter Tilsigelse med saadant Varsel, som Formanden anseer tilstrækkeligt.

§ 201.

Opstaaer der under Hovedforhandlingen Formodning om, at et Vidne har aflagt falsk Vidnesbyrd, kan Formanden, efterat Overanklageren og den Anklagede derover ere hørte, saafremt Vidnets Forklaring antages at kunne have Indflydelse paa Sagens Udsald, udsætte den og foranstalte nærmere Undersøgelse anstillet med Hensyn til den afgivne Forklaring, og efter Omstændighederne kan derhos Formanden ved en af Grunde ledtaget Kjendelse beslutte, at Vidnet skal fængsles.

§ Lighed hermed forholdes, naar der ved Hovedforhandlingen opstaaer Formodning om begaaet Falsk med Hensyn til et under Bevisførelsen fremlagt Dokument.

§ 202.

Bliver det i noget Tilfælde, efterat Bevisførelsen er begyndt, nødvendigt at udsætte Sagen, bestemmer Formanden, om Hovedforhandlingen skal begynde forfra.

§ 203.

Retsskriveren indfører i Tingbogen en Fremstilling af Gangen i Hovedforhandlingen, med Udelukkelse af Foredragene og Vidnernes Forklaringer. Anklagedes Forklaringer gengives ei heller, med Undtagelse af dem, der omhandles i §§ 190 og 191.

Formanden optegner derimod det væsentlige Indhold af de sidstnævnte Udsagn og Forklaringer til Benyttelse ved den paafølgende Fremstilling af Sagen. Hans Optegnelser overleveres, efter at Sagen er endt, Retsskriveren, for at opbevares ved Tingbogen. De andre

Dommere og Nævninger kunne til eget Brug gjøre Optegnelser og i den Anledning gennem Formanden begjære et Udsagn gjentaget.

§ 204.

Formanden erklærer Forhandlingerne for sluttede, naar Sagen efter hans Mening er tilstrækkeligt oplyst og forhandlet.

Han giver derefter en Fremstilling af Sagens Sammenhæng til Veiledning for Nævningerne. Han udvikler i denne Henseende først de Lovbestemmelser, som angaae den i Anklagebeslutningen betegnede Forbrudelse, og hvad der efter dem fordrer, for at en saadan kan siges at være tilstede. Efter saaledes at have fremhævet, hvad der skal være bevist, gennemgaaer han med Hensyn hertil de fremkomne Dphlysninger, idet han gjentager det Væsentlige af, hvad der er fremkommet under Hovedforhandlingen, og, hvor Saadant findes nødvendigt eller hensigtsmæssigt, ordret oplæser, hvad han har optegnet af Vidnernes eller Anklagedes Udsagn, eller Indholdet af fremlagte Dokumenter og andre Bevisligheder.

Overanklageren og Anklagede kunne, saafremt de finde Noget mindre rigtigt gengivet eller noget Punkt inddraget, som ligger udenfor Hovedforhandlingen, gjøre Henstilling til Formanden i den Anledning. Hvis denne dertil finder Anledning, kan han lade et omtvistet Punkt oplyse ved ny Afhøring.

Formanden bør henlede Opmærksomheden paa alle de Omstændigheder, som kunne svække Paalideligheden af et Vidnes eller Anklagedes Udsagn, uden at udtale nogen bestemt Mening om Virkningen heraf eller om Sagen i det Hele; derimod bør han ikke berøre Overanklagerens eller Forsvarerens Foredrag, med mindre i samme findes urigtige eller ubesjærede Udtalelser.

Er et saadant Beviis, som ifølge §§ 230, 236, 243 og 246 fordrer som det mindste for at den Anklagede kan sældes, efter Rettens Mening ikke tilveiebragt, opfordrer Formanden Nævningerne til at frifinde Anklagede.

§ 205.

Formanden slutter sit Foredrag med for Nævningerne at fremsætte Spørgsmaalene.